

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

נשי ישראל הצדקניות צריכות להיות מובטחות
ובודאי מובטחות הן שתוכף ומיד ממש באה
הגאולה האמיתית והשליפה, ועד שפתחולת תוכף
(ברגע) הגלות האחרונים) בהשירה ובתופים ובמחולות
ראה עמוד 10

ערב שבת קודש פ' יתרו, כ"ב שבט
ה'י' תהא שנת סגולה

רצף

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שע"י 'מרכז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

שלושת התיקנות

תקופה א': יום עשירי לחדש אחד עשר (י"ד שבט ת"ש י"ד) – סיום התקופה של עבודת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיותו בעלמא דיג • תקופה ב': היום למחרתו – יום אחד עשר לחדש אחד עשר, ובמיוחד בשנת עשתי עשר (תשי"א) כאשר התחיל ההמשך והחידוש של תקופה חדשה ו"נתלו המאורות" של הדור השביעי מרבנו הזקן • תקופה ג': לאחר ההסתלקות של בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביום כ"ב לחדש אחד עשר • משיחות ש"פ יתרו, כ"ף שבט, וליל ויום ב' פ' משפטים, כ"ב שבט ה'תשנ"ב - מונגה, תרגום מאידית

(בה"י עשר) מצד גדרם הם יהיו מוכנים ומוכשרים לקבל את המלוי ירעמותו יתברך (אחד עשר).

ויש לומר שזה מרמז ביום החילולא של כ"ק מו"ח אדמו"ר (שאז "כל מעשיו ותורתו ועבודתו" נמצאים בגלוי ובשלימות) – יום העשירי בחדש האחד עשר: המלוי אור (יום) של עשירי קשור ובא יחד עם ה(חדש מלשון) חידוש⁴ של אחד עשר (ששלמעלה מסדר השתלשלות), ה(חדש מלשון) חידוש של אחד עשר נמשך בתר המלוי אור (יום) של עשירי.

בדור זה של נשיא דורנו גופא קיימים מספר שלבים ותקופות, ובכללות – שלושה

בתלנו ערבים בעדנו בקשר עם פ' השבוע, פ' יתרו וסיפור קבלת התורה כו', מובא בה צילום (מקיסן) מהגהת כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א על שיחת שבעה עשר בתמוז – יהפך לשמחה – ה'תשמ"א בענין "בנינו עורבים אותנו"

(נדפס בלקו"ש חכ"ג ע' 294 ואילך)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

גב. וירבאל אז ישראל אורייתא וקוב"ה כולא חד, אידן זיינען איין זאך מיט תורה (והקב"ה)

אזי פנקט ווי אין די עשה"ד זיינען געווען אייגענדיקע אעט פריטים פון תורה, אפילו מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש – "שלימות התורה",

עדי"ז מוז זיין די יגיעה והשתדלות אז עס זאל זיין "שלימות תעם" – די גאנצקייט פון יעדן אידן און פון אידשן פאלק, ווי אונטערמיטראכן אין היינטיקן יאר, שנת הקהל – "העם האששים והתשים והסוף" (וואס טף דא מיניט אלע קיניצער וועלכע זיינען ניט מוחיב במצות מצ"ע און כולל אפילו גאר קליינע קיניצער).

און זיינען פאראייניקונג איז כדי עס זאל זיין – "לעשות את כל דברי התורה הזאת", שלשמות התורה.

עס דארף זיין א השתדלות צו פאראייניקן אלע אידן אין און דורך תורה, מקרב זיין אלע אידן און מאכן פון זיי איין זאך.

יע"ד ווי ס'איז געווען די חכה צו קבלת התורה (ועשה"ד), אז "יחון שם ישראל נגד ההר" – ויחן לשון יחיד – אז אלע אידן זיינען געווארן איין זאך, און דער "ויחן" איז "נגד ההר": די פאראייניקונג איז געווען דורך (און כדי צו באקומען תורה באה) (סיני) – תורה בשלימותה.

ג. און מען געפינט בא מתן תורה – אז עס איז געקומען דורך די ערבות פון די קיניצער "בנינו עורבים אותנו": אידן האבן מבטיח געווען אז זיערע קיניצער וועלן זיך פירן ווי תורה וויל, "לעשות את כל דברי התורה הזאת",

וואס דאס "בנינו עורבים אותנו" איז (דאך – אלע שקודים חיונים במצות מצ"ע) כולל אידן טף, וואדובה: אין דעם צפת פון די יסף" (שפירשו בנינו זחקהל – כל הקטינים) האבן אידן די אנשים תשים באקומען תורה (ע"ד ווי מען געפינט בא הקהל: שמיעת התורה דרך יסף" איז במיוחד בא מצות הקהל און טיילט אויס שמיעת התורה פון די אנשים תשים דאמאלס – פון זיינער "ישמעו" אלעמאל⁵).

און דערפאר, און י"ה"ר אז דורך דער פאראייניקונג אין דער ספר תורה תי"ל, פון ירד ישראל – "יהל שאין בו חטא" – זאל זיך פארשטארקען און נעלם ווערן די פאראייניקונג פון אלע אידן און אידן "ישמעו גו' לעשות את כל דברי התורה הזאת".

(56) שצ"ד "לשמעו... בימים שגיתמה בו בניי... ומפי הגבורה" (רמב"ם הל' מגילה פ"ג ה"י).

1) תניא רפ"ג.

2) שיחת שמחת תפי"ט.

3) כ"פ"ש (בראשית א, ח) "יקרא אלקים לאור יום".

4) ד"ה ר"ב בא"ב ד"ס. השרשים ל"י יונא בן גמא

בישמונתיו של משיח צדקנו

ויש להוסיף ולהעיר בנוגע לשמותיו של הצמח צדק - ש"פנחס" בגימטריא "צמח", ו"פענח" בגימטריא "צדק" - בי שמונתיו של משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ יתרו כ"ב שבט ה'תשנ"ג - בלתי מוגה)

ציריכים רק לצרף את המזלג אל המאכל ולפתוח את הפה

... שיעל ידו כל זה מנגיעים אל ה'יזים שכולו שבת ומנוחה לחיי העולמים", אל ה"שבת בשבת", ובלשון התניא - שזה ע"י מעשינו ועבודתנו במשך שית אלפי שנים דהוי עלמא, ובמיוחד לאחרי העבודה דיום השישי לאחר חצות, שאז יש את ה"טועמיל חיים זכו", שטועמים ממאכלי השבת,

שהמאכלים מונחים מוכנים, וציריכים רק מזלג וכפית, ו - "טאפאור דא פלאחוי" - לצרף את המזלג או הכפית אל המאכל ולפתוח את הפה, לעשות ברכה ולאכול את המאכל.

(תרגום חפשי משיחת ש"פ יתרו ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

צריך לרוץ ולחטוף כל ענין שאפשר לעשות, ולעסוק בזה עם שטורעם!

טוען הוא: מדוע אומרים לו, שילך להפצת התורה והפצת המעיינות עם שטורעם ועש טוען לך כ"ק מו"ח אדמו"ר: איפכא מסתבא! כיון שתנה הנה בא משיח צדקנו, ונשארו רוגלים ספורים בלבד - צריך להיות "חטוף ואכול חטוף ושתל", צריך לרוץ ולחטוף כל ענין שאפשר לעשות, ולעסוק בזה עם ריעש ושטורעם!

אומר לו כ"ק מו"ח אדמו"ר: איפכא מסתבא! כיון שתנה הנה בא משיח צדקנו, ונשארו רוגלים ספורים בלבד - צריך להיות "חטוף ואכול חטוף ושתל", צריך לרוץ ולחטוף כל ענין שאפשר לעשות, ולעסוק בזה עם ריעש ושטורעם!

(תרגום חפשי משיחת ש"פ יתרו ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

שכל אחד יחליט בעצמו שהנה הוא עומד מוכן לביאת משיח

ועוד ועיקר - ע"י החחלטה שכל אחד יחליט בעצמו שהנה הוא עומד מוכן לביאת משיח צדקנו - נזכה תיכף ומיד ממש לגאולה האמיתית והשלמה, וכולנו נמצאים בארצנו הקדושה, ובירושלים עיר"ק, ובהר הקודש, ובבית המקדש השלישי והמשולש, עד למדש הקדשים ולאבן השתי' שבו, שממנה הושגת כל העולם כולו, (ואזי הוא רואה את כל מה שהחלטתיו פעלו),

ועוד והוא העיקר - תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ יתרו, כ"ף שבט ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

מציאותו (כפי שחי' במתן תורה). אבל בזה חרי בעיקר בחדושה ובלוי הוא ענין ה"עשר", אלא ש"בעשר" גופא - כפי שהוא נעשה כלל ל"אחד עשר", ובאופן שעדיין ניכר הכול בין "עשר" לבין "אחד עשר", מוחא טעמא גופא שזה צריך להיות במדי התחתונים, והרי התחתונים הינם עדיין בדרגה של "עשר" (ולא "אחד עשר").

(ב) הגלוי של "אחד עשר" עצמו, עד ש"עשר" מתעלה ל"אחד עשר". ז.א. ש"אחד עשר" פועל גם ב"עשר", אבל בעיקר נוגש הגלוי ד"אחד עשר" (וה"עשר" נכלל נה"י חלק מ"אחד עשר").

(ג) שלמות החיבור והיחוד של "עשר" (מצד ענינו הוא) ו"אחד עשר" (מצד ענינו הוא), שהתחתונים מצד ענינם הם נעשים דירה לו יתברך, לעצמותו ית'. יחד עם זה שזוהי דירה לו יתברך (אבל עדיין כדבר נוסף כבכול על ידי עצמו, כאשר הוא נשאר בדרגת עשר שהיא דבר נוסף על האחד עשר) - נלעית הדירה בתחתונים לדבר אחד עם הדין, ובלשון הדין: היש הנבא הוא (דבר אחד עם) היש האמיתי?.

נמצאים כבר לאחרי סיום העבודה של כל הכיוריים, וכבר גם "צתצתו את הנפתורים", וציריכים רק לעמוד הכן לקבל את משיח צדקנו - השלימות דאחד עשר

שליבים: (א) יום עשירי לחודש אחד עשר (י"ד שבט ת"שי"ד) - סיום התקופה של עבודת כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בחיים חיווה בלגלמא דין. (ב) היום למחרת - יום אחד עשר לחודש אחד עשר (היום השלם הראשון לאחר ההסתלקות), ובמיוחד בשנת עשתי עשר (תשי"א) כאשר התחיל החמשד וחידושי של תקופה חדשה ו"נתלו המאורות" של הדור השיבני מרובו חזקו (או דור התשיעי מתבטל"ט).

(ג) התקופה לאחר ההסתלקות של בתו של כ"ק מו"ח אדמו"ר ביום כ"ב לחודש אחד עשר (כ"ב שבט תשמ"ח).

ויש לומר, ששלוש תקופות אלו מביעות בכללות שלוש דרגות בסיום העבודה ולעשות לו יתברך דירה בתחתונים, המשכת בה' אחד עשר בחי' עשר (כי בכדי שזה יהי' במדרי התחתונים צריכה העבודה להיות דרגא אחר דרגא מלמטה למעלה):

(א) העבודה - עד סיום ושלמות העבודה בעולם, בדרגת "עשר", בכדי להכין את העולם לקבל את הגלוי ד"אחד עשר" (אלקות שלמילה מעולם), ושהוא לא יתבטל

8 ביאורי החר (לאדמו"ר) בשלח ממ 2 וואיל: והאח

י"ה ולקחתם לכם תיסי"א (עי קצ"ז).

9 ע"ד חקידוש י"אין עוד מלבד" (ואתחנן ד', לה) לבני י"אין ע"ד" (ואתחנן שם, לט), ש"אין עוד" שולל לגמרי מציאות הנבאים, שאין "שום מציאות כלל" (ד"ה ולקחתם שם, חיינו, ביטול הנבאים לבני אחי

לחרי"ק ע"ד חדיש.

5) ראה סה"ש תשמ"א ע"י 255 תעוד 99.

6) ראה סה"ש תשמ"ב ע"י 293-5.

7) ראה סה"ש תקס"ח ח"א ע"י תפס. תוספו בסה"ח

מלוקט ח"ב ע"י רמא תעוד 32.

העולם (עשר). במילא ישנו אמנם החידוש (חודש) של אחד עשר, אבל העבודה המלי' (מצד הימים) ענין האור והמוליד(?) מתבטאת עדיין בהדרגה דעיקר (כמבואר במ"א¹⁰) שתוכן העבודה של כ"ל מול"ח אדמו"ר בתיים חיות בעלמא דיין הנתבטאה בהמוליד של עשירי¹¹.

היום שלמחרת – יום אחד עשר לחדש אחד עשר – מדיגי שנוסף ולאחרי העבודה של יום העשירי בחדש אחד עשר, מגיעים ומתעלים (ע"פ הכלל ד'מענקין בקודש"¹²) גם להמוליד (יום) דאחד עשר, ובאופן כזה שה מרומם גם את המוליד דיום העשירי להדרגא של "אחד עשר יום"¹³. ואז ישנו ה"אחד עשר", הן מצד החדש (חודש אחד עשר) והן מצד היום וגלילי (יום אחד עשר)¹⁴, הן אחד עשר כפי שהיא נמשך אל המקבל (לבת, חודש), והן כפי שהיא מצד המשפיע (תמ, יום)¹⁵. אבל כל זה הוא עדיין הדרגא דאחד עשר שבש"ככות ובערך לעשר.

בה גופא מגיעים לאח"ז לדרגא נעלית יותר – שנומצאים כבר לאחרי סיום העבודה של כל הברידים, וכבר גם "אחצוח את הפתורים" וכו', וצריכים רק לעמוד הכן

עשרת עשר יום (לחודש הראשון) נשיא לבני אש"ר (נשא ז' עב) ולהעלות שהש"ככות החדשים לחדשי עשר היום כסדרם בהנחת השכנו (קה"י ערך אות ע"ד ש"כ חדשים וי"ב שבטים ובאות ש"י ערך שבטי. בני ישראל מאמרי חודש ששט מאמר א' (בספן): ויש לומר, שיום אחד עשר בחודש תולדות (ניסן) קשור עם התולת הגבוה – של בתי' אחד עשר (וראה התולת שבת מהר"ל ע"ב י"א של תעמ"ט (ס"ה) ח"ב ע' 389 ואילך), בדיע שבודש ניסן היתה לית עם ישראל (ראה יחזקאל טו, וראה ת"א ר"פ ורא"ה. תח"י שם ע"ג, ב ואילך). סהמ"צ לחודש ע"י, סע"ק דול"ה (נרח): ויום אחד עשר בבוש"ח אחד עשר קשור עם שלמות המוליד של אחד עשר, באופן של נשיאות במוליד.

14 ראה סח"ש תשל"ב ע"ב 19-317.

ויש לומר ששני הענינים האחרונים הם כנגד שתי דמות ב"אחד עשר" גופא: אחד עשר שהוא עדיין בערך ואחד עשר לעשר (ולכן אופן הפעולה של ה"אחד עשר" על דוגת עשר היא אן באופן של ביטול (כפי שה"ל במ"ז), או באופן שלעשר מצ"ע נשאר סו"ס מצייאות אחרת מאחד עשר); ואחד עשר שממזן על עצמותו ית' – "אנת הוא חד ולא בחושבו" – שהוא שלא בערך לגמרי הן לעשר והן לאחד עשר, ולפיכך יש בכחו לחבר את שניהם ולאחדם בשלמותו.

ועפ"ז יש לומר החילוק בין שלישת התקפות התי':

יום העשירי בחודש האחד עשר קאי על סיום וגמר העבודה לברך את ה"שיריים" האחרונים של המוליד, "לאחצוח את הפתורים", ובסגנון האמור: גמר ושלמות העבודה במשך הדרות להמשיך את ה"אחד עשר" ב"לעשר", אבל באופן שהם עדיין שני ענינים שונים (מצד גודל התחנותים): עשירי מצד הימים ואחד עשר מצד החדשים – כיון שהדרגא דאחד עשר ("ידבר אלקיים גו") שלמעלה מעולם) עדיין לא הדרה לגמרי את

עשר, א"כ ע"ז ערך מלבי"ם פירושו ש(רק) בלעוד "אין עדי" אבל עשה" ישנה מצייאות (ראה גם לק"ה ח"ה ע' 202 הערה 86. ואולי יש לומר גם באופן אחר: "אין עוד מלבי"ם מורה שיש (עמו) "עדי" מצייאות, היינו שיעדין ישנו חילוק בין "עשה" ו"אחד עשר". ולמעלה מזה הוא "אין עוד" שמתור על התאחדות מבורה בין מצייאות (השולל) ועצמותו ית' ("עשה" ו"אחד עשר"). כן שא"ן ערך מצייאות (אפילו "עמו").

10 ס' השיחות תש"י י"א ע' 235 ואילך.
11 ברכות כה, א, ו"ש"ג.
12 ל' הכתוב – דביב, א, ב.
13 ולחוקר מהשיבות החדש האחד עשר ל"בינים

כל משפחה ומשפחה, וכל ישראל, מהגלות אל הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקני, וכאמור, תיכף ומיד ממש, ביום זה, כפי שמתבדד כא"י"א מישראל: "אחכה לו בכל יום שבווא": "את צמח דוד עבדך מהרה תצמחה": "מהרה" דייקא, ולא רק "מהרה" לפי ההגבלות של בשר ודם, אלא "מהרה" דהקד"ה תיכף ומיד ממש.

ויש להוסיף, שענין זה נעשה גם ע"י ההוספה בלשון התורה בעניני הגאולה וב"המשיח", אשר, הלימוד בענינים אלו ממהר ומרץ ע"ד יותר קיומם בפועל ממש, כך, שמהלימוד יוצאים תיכף ומיד לפגוש את משיח צדקני, ואומרים לו שזה עתה סיימו ללמוד כמה הלכות הקשורות עם ביאתו:

(משיחת כ"ה אי"ה, גנשי רבנות תב"ד, ה'תש"ג - חנוכה)

נשי ישראל שומעות לנשיא דורנו

ובפסוק – ביאת משיח צדקני תיכף ומיד, "משיח נאה", וברורות הכי גדולה – "עם עניי שממא", אשר יוציא את כל בני"ה מהגלות, "יבגורינו ובקורינו גו' בבנינו ובבנותינו", עד שאפילו יהודי אחד לא ישאר בגלות ח"ו, "שלימות העם",

וככל יחדיו חולכים לארצנו הקדושה – בדוגמת נשי ישראל בדרך ההוא שהיו מתחבט את הארץ, ולא הושפעו כלל ממה שאמרו אחרים, בשמעם לדברי כלל יהושע, גדולי ישראל בדרך החוץ, ודוגמתם – גדולי ישראל בכל הדרות, ובזמן הזה – נשיא דורנו.

(משיחת כ"ב סיון ה'תשמ"ה - בלתי מוגה)

דיציאת מצרים היתה בזכות נשים צדקניות שהיו באותו הדור, שהם העמידו את "צבאות השם" (ילדי ישראל) שהלכו יחד עם משה רבנו, כמו כן תהי' הגאולה העתידה בזכותן של נשים צדקניות שבדורנו, דוא דעקבתא דמשיחא, שהם מעמידות את "צבאות השם" (ילדי ישראל) שלכו ביחד עם משיח צדקני – אשר יבוא בקרוב ממש, ויפנה לכל אחד ואחת מהחורים, ויאמר: הראוני נא את ה"ילדילים שגדלתם"!

(משיחת ב' דר"ח מרחשוון, גנשי רבנות תב"ד, ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

סופרים את הימים והשנים והדרות שנמצאים בגלות...

... מובן, שכדי שתהי' קבלת התורה בשמחה אמיתית ובפנימיות אמיתית, יש להוסיף בהשמחה ובתפניות במינים שלפני"ך, עד שיעשה "טבע" אצל כא"י"א משיחאל, ובפרט נשי ישראל, שכל אורח חייו הוא מתוך שמחה ובאופן פנימי, ובמילא, נקל יותר להתכוון ולקבל את התורה בשמחה ובפנימיות, אשר, עם היותה "ארוכה מארץ מוד גו'", ועד למעלה מכל מדתה והגבורה, בכחו של כא"י"א משיחאל לקבל כל התורה כולה, ויתירה מזה, לקבל התורה כולה בשמחה ובפנימיות.

ועוד וגי' עיקר – שיביחד עם התשוקה והענוגים לקבלת התורה עד שסופרים את הימים מת' יחי' כבר זמן מתי תורתנו, מוסיפים גם בהתשוקה והענוגים להגאולה, שסופרים את הימים השנים והדרות שנמצאים בגלות, ויעקבים "עד מתי"... ומבטאים מהקב"ה שתתקף ומיד יוציא את כל בני"ה, כל אחד ואחת מישראל,

”להעיר שמנדם שמו“

וברגשה יתירה – מכיון שדורנו הוא הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה, ובפרט בזמן האחרון, כמדובר כמ”פ שסיימו כבר הכל וקצת צריך רק להתכונן לגאולה בפעל הגלוי דבחי עשירי (שירה העשירית וכו’), יחד עם הגלוי דבחי’י אחד-עשר, ”אנת הוא חד“, גלוי עצמותו יתברך למטה, בגאולה האמתית והשלילה עי”י משיח צדקנו, הקשר עם משה רבינו - ”צאל ראשון הוא גואל אחרון“.

ובפרט ע”פ המדובר כמ”פ הראשי-תיבות בדרך אפשר של ”מיד“ – משה, ישראל (הבעש”ט), דוד מלכא-משיחא, היינו שהדור הראשון דמתן-תורה (דורו של משה) מתקשר עם הדור האחרון (דהגאולה עי”י דוד מלכא משיחא), עי”י גלוי החסידות דהבעש”ט רובותינו נשיאינו ממלאי מקומו, אשר לכשיפוצו מעינותיד חוצה ”אתי מר“ דא מלכא משיחא.

ויש לומר, שבהתאם לתוכן תיבת ”מיד“, צריך לומר שג’ האותיות קשורים לא עם ג’ זמנים שונים (משה בדרון, ישראל הבעש”ט בדרון, ודוד מלכא משיחא בדרון), אלא באים כלם יחד בסמכות ממש (”מיד“) בכל דור ודור ובכל זמן וזמן. כמרומו גם בה שמי”ד הוא גם ר”ת ”משה“, יהושע, דורם“, ששלשתם היו בדרך אחד.

וכן יש לומר בנוגע לדורנו זה – שבאותו הדור ישנו הגלוי דשלשתם – מ (ר”ת משיח”ס), י (ר”ת דב’ שמתניו דכ”ק מו”ח אדמו”ר) וד (דורם): יחד עם המשה שבדרונו (כ”ק מ”ח אדמו”ר נשיא דורנו), בחי עשר (עשירי בשבט), כולל גם הגלוי דתורת החסידות (מעיונת הבעש”ט) על דיו, ישנו גם הגלוי דבחי’י אחד-עשר, ”צואל ראשון הוא גואל אחרון“, דוד מלכא משיחא.

96) להעיר שמנדם שמו (מתהדרין צח, ב.).

(משיחת ש”פ יחרו, כ”ף שבט התשנ”ב - חנוכה, חנוכה מארחת)

העולם כולו כבר נע וזע להבלת פני משיח צדקנו

בזמן הזה נמצאים כל בני”י (גם הגדולים) במעמד מצב של ”טף“ (לפני בר-מצוה), כיון שהקיום המצוות בזמן הזה הוא בבחינת ”איננים“ לעיקר ושלמות החיוב דקיום המצוות לעתיד לבוא.

ויה”ד - והוא העיקר - שבקרב ממש תהי’ ה”כ מצוה” דכל בני”י, עיקר ושלמות החיוב דקיום המצוות, כולל ובמידה המצוות התלויות בארץ, ”כמצות רצונו“, באצונו הקדושה, ”אראי אשר נו’ תמיד עיני ה’ אלכך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה“, ”תמיד“, אפילו בזמן

צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאותי“ כיון שדור הולך דור בא, ואתי דור שהולך – בא, ובפרט בהנוגע לדור דעקבתא דמשיחא והדור של יוצאי מצרים,

שברוב ממש יהי”י הוצא ברכוש גדול“ וכמיי”ש בפרשה באופן ד”יד רמה“ ולאחמיי”ע עוברים לפי יתרו – ללמוד תורתו של משיח, וכפי שאומר בקהלת, שכל התורה בעולם הזה היא תכל לבני תורתו של משיח,

והולכים בשמחה ובטוב לבב, כיון שקייים הי”שקני מנישקות פהיו“, עי”י ההכנה דיפוצו מעיינותיד חוצה בסיום זמן הגלות שיהי, בקרוב ממש, וכלשון הרמב”ם בהלי תשובה – ”מיד הן נגאלים“, עי”י משיח צדקנו, שהוא חרי יהי, רבי, רב ונשיא, וילמד תורה את כל העם כולו.

(משיחת י”ד שבט התשכ”ח - בלתי חתום)

נשי ישראל מתחילות תיקן בהשירה בתופים ובמחלות

כשם שבציאת מצרים ”מוטפות היו צדקניות שבזר שהקב”ה עושה להם נסים והולצו תופים ממצרים“, כך גם בהגאולה מגלות זה האחרון. שנישי ישראל הצדקניות צריכות להיות מוטפות ונודאי מוטפות חן שתיתכן ומיד ממש באה הגאולה האמיתית והשלמה, ועד שמתחילות תיקן (ברנעי) הללות האחרונים) בהשירה ובתופים ובמחלות, על בוא הגאולה האמיתית והשלמה!

השירה מצד גודל הכתוב

וכאו ישנו דבר פלא והיחיד בשרי”י בשלח טו, כ’ שרי”י אומר שעדקניות שבאותו הדור היו בטוחות במולדתם של ישראל ממצרים, ולכן הן הכינו כלי זמר, כמיי”ש ”ותצאנה אחרי מרים בתופים ובמחלותי“.

והפלא והיחיד שבדבר הוא, שהלשון בפסוק הוא ”ותצאנה כל הנשים“, ועי”י אומר רשי”י שצדקניות שבדור היו בטוחות כיו. ומכאן רואים עי”ש שפוטו של מקורא, שכל אשר, אפי’ שלומית בת דבורא שפירסמה הכתר, היתה צדקנית: כפי שרי”י מפרש על ”כל הנשים“, שכל אחת מהן היתה צדקנית.

כל הנשים ללא חילוק היו צדקניות ובטוחות בהגאולה

ולשנה החבטחה שייכימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאותי“ ואדרבה, אם אז, לפני מתן תורה, כל הנשים ללא חילוק היו צדקניות ובטוחות בהגאולה ללא הבט על קושי השעבר, והיי אצלם שחיו מוחלט שישארו במשם בגאולה שלמה, שהרי הן ידעו שהגאולה תהי’ באופן דייואחרי כן יצאו ברכוש גדול“, וכפי שמושה גילה באומרו שלא תשארו פרסה ובערניו ובצקניו בבנינו ובבנותינו – יאכרי”י חיים, לאחר מתן תורה וברא דעקבתא דמשיחא, וכמובא בקבלה והחסידות מנאות זאת במקומות ספורים, שהדור דעקבתא דמשיחא הוא בדוגמת הדור של רב שמעון בר יוחאי, היות ואז תתלה תורתו של רשבי”י, וכמובא בכמה מקומות שרשבי”י יצונו של משה רבינו, וכמיי”כ כל הדור של הוא בדוגמת הדור של משה רבינו.

והרי לכן היא גם התשובה שייכימי

בזכות נשי ישראל הצדקנות שבדורנו תהי' הגאולה

פעמים רבות דובר הרבי אודות מעלתו והכנותו המיוחדת של נשי וננות ישראל, ובהוד בקשר לגאולה העתידה שתבוא בזכות נשים צדקניות שבדורנו

כנראה מפי' בשלה שבה מסופר על כסחותן של נשי וננות ישראל בגאולה מצרים, וכפי שהדבר ההפסא בתופים ומחולות שהן הכינו מראש, ובהכנסנו לשבת זו שהלה ביום כי"ב שבט - זים הסתלקתה של הרבנות הצדקנית מרת חי' מישקא זי"ע זי"עא, אשרו של - יבלחשי"א - ביי"ק אדמו"ר מלך המשיח שלישי"א, הכאנו בזה לקט המצוות משידורתיו הזך של הרבי בענין הפקודים וזכותם של נשי וננות ישראל בדורות מובא בזה לרגל "כינוס השלוחות העולמי" שמתקיים בשבת זו בבית חיינו - 770, שכונת "קראון הייס" , "כאן צוה חי את הכרכי"

השידה הראשונה מובאת בזה כפרסום ראשון בלח"ק - בעריכת מערכת "חי' המלך"

”בת קמה באמה וכלה בהמותה”

זקנים ילכינו", וידוע שישנו גם הצד הטוב שבה, והוא - שגם אם אצל האמא או אצל המותה חסר משהו בהנהגה דירתה שמנים, אזי היא איננה נבחלת מכך ויקמה באמה, ויקמה בהמותה", שהיא עצמה מקפידה וישי ועורט פרופור"י) יותר מאמה ומחמותה, ובדרכי נועם ובאופן של כבוד (כניבד אם) לאמה לחמותה, וזה פועל גם על אמה וגם על חמותה שהיו כמות. וכך מעמידים (שישעלט מען אורי") את ה"צבאות השם" שיוצאים מהגלות יעל צבאותם" "ביד רמה" יידי שהי' ביציאת מצרים, ואזי מעמידות הנשים הצדקניות שבדור זה.

ובפרט בעקבתא דמשיחא, שאזי חתי' "בת קמה באמה וכלה בהמותה" וייערים פני

גם לפני הגאולה יושבים בני"א בא"י לבטח

.. וכולם יחד, ביחד עם כל בני"א שבדורנו זה, נשמות בנופים - "קחל גדול ישוב הנה", לארצנו הקדושה, "ארץ אשר ה' אלקיך דורש אותה תמיד עיני ה' אלקיך בה מרשית השנה ועד אחרית שנה",

- שלכן, גם לפני הגאולה יושבים בה בני"א לבטח, ללא פחד מזה ש"אומות העולם מתעלשים ומתבהלים" בגלל ש"מלכי אומות העולם מתגלים זה בזה", כיון שהקב"ה "אומר להם (לישראל), בני, אל תתיראו כל מה שעשית לא עשית אלא בשבילכם .. (וכופל הענין) אל תיראו, המיע זמן גאולתכם"; "מלך המשיח .. עומד על בית המקדש והוא משמיע להם לישראל ואומר ענונים המיע זמן גאולתכם".

(משיחת ט"ו פ' יחוד ה'תש"א - מונח)

הכל כבר ראוי ומוכן לעמידת מלך המשיח

ולחעיר, שבמאמר זה מודגש שביחמ"ק כבר בניו ומוכני, הכתלים וגם הגם כו', ובאופן שראוי לעמידת אדם, ויתירה מזה - שראוי לעמידת מלך המשיח, שמצד גודל מעלתו צ"ל מקום מוכבד כו',

וכל זה - בעומד ומעב שלפני הגאולה, שלכן, יש צורך בהכרותו של מלך המשיח (מגו ביחמ"ק) "ענונים המיע זמן גאולתכם"?

ויש לחוסף ולחעיר מהשייכות דכל העולם לקודש הקודשים - שבקדש הקדשים נמצאת "אבן שתי", ש"אמנה הששת העולם", ומזה מובן שכל העולם כלול בקדש הקדשים.

[כ"ק אדמ"ר ש"ל"א חורה להשי"ש לנגן "יהי רצון כו' שיגונה בית המקדש"].

(משיחת ט"ז - בלתי מוגה)